

[Inger Gautier Schmit.]

ikke blive staaende ved dette, Forhold at den forebyggende Børneforsorg ikke kan faa det fornødne til sin Eksistens. Vi fra Venstres Side har altid haft Lyst til at støtte den sociale Forsorg, men vi ønsker ikke at støtte Misbrugene af den, og naar vi saa tit har mødt en misforstaaet Kritik, er det netop, fordi vi gaar imod Misbrugene af den sociale Forsorg. Vi er derimod Venner af den sunde og naturlige sociale Forsorg. Derfor vil vi ogsaa paa dette Omraade mene, at den Sum, som er givet ud til forebyggende Børneforsorg i 1919, er saa langt, saa urimelig langt under, hvad den burde være nu. Her bør der ske en Forhøjelse, thi her kan gøres en stor Indsats for svangre Kvinder, saa at de dog i Fremtiden kan se, hvor de kan anbringe deres Børn.

Det bør ogsaa blive saadan, at en Kvinde ikke udelukkes fra sit Arbejde, fordi hun er gravid. Men her vil jeg dog straks indskyde, at man jo ogsaa kan gaa over i den anden Grøft. Hvis man f. Eks. tænker sig en lille Forretning, som kun med Nød og næppe kan gaa rundt, og den unge ugifte Pige, som ekspederer her, bliver gravid, saa er det alligevel et Spørgsmaal, om hun saa bør kunne kræve sin fulde Løn i hele Graviditetstiden og kræve at komme tilbage til Forretningen, naar en saadan Forretning næppe kan betale sig. Jeg er ingenlunde af den Opfattelse, at det er rigtigt at se ned paa en ugift ung Kvinde, fordi hun bliver gravid, men jeg vil alligevel mene, at man kommer for langt over i den anden Grøft, naar man sætter en Helgenglorie over hende. Jeg ser nu saaledes paa det, at det er et urigtigt Skridt af en ugift ung Pige at indlede Forbindelser, saaledes at hun bliver udsat for at blive gravid. Der er ikke noget nedsettende i den Betragtning; jeg synes, at for Samfundet og for hele Samfundssundhedens Skyld maa det være den rigtige Betragtning. Jeg mener altsaa, at af økonomiske Grunde bør der ikke gennemføres et Lovforslag om Adgang til Fosterfjernelse. Vi maa ved praktiske Foranstaltninger kunne komme gravide Kvinder i Møde, saaledes at de ikke gør dette fortvivlede Skridt.

Om alt dette kunde jeg tænke mig, at vi ved en rolig og saglig Forhandling kunde naa frem til Enighed, og jeg spørger derfor

den højtærede Justitsminister, hvorfor han ikke i sit Lovforslag er begyndt med de positive Foranstaltninger. Ministeren siger jo netop, at Regeringen lægger overvejende Vægt paa de positive Foranstaltninger og kun som en Nødforanstaltning gaar med til Bestemmelserne om Fosterfjernelse. Jeg spørger Ministeren, hvorfor han ikke rent praktisk bygger sit Forslag op, saaledes at han ud fra sit Synspunkt begynder med de vejledende og trøstende og belærende Klinikker, med social workers eller hvem det nu skal være. De burde ifølge Ministerens hele Indstilling have staaet i § 1 og ikke i Slutningen af Lovforslaget. Jeg beklager i øvrigt og beklager det mere og mere, jo længere jeg arbejder med denne Sag, at denne Kommission ikke er blevet sluttet sammen med Befolkingskommissionen, for det er jo to Kommissioner, der har været sideløbende, og som saa udmærket godt ved Samarbejde kunde have befrugtet hinanden, og saa forfærdelig travlt, at vi ikke skulde kunne vente paa, at Kommissionen om Befolkningen blev færdig, saa travlt har vi dog vel ikke. Jeg kan kun beklage, at Ministeren, da jeg i sin Tid foreslog ham det, afviste det. Jeg tror, det vilde have været heldigere for en positiv Løsning af hele dette Spørgsmaal, og det vilde sikkert have dæmpet nogle af alle de Lidenskaber, som er kommet op, fordi den sociale Indikation er blevet sat i Forgrunden og har hidset de forskellige Parter op imod hinanden.

Men Ministeren vil altsaa ikke blive staaende, og Kommissionsflertallet vil heller ikke blive staaende ved de skarpt afgrænsede Tilfælde, hvor enten den medicinske Indikation, den eugeniske Indikation eller den etiske Indikation forelaa. Man vil videre, man synes ikke, man kan nøjes hermed, og det er da ogsaa herom, at Kampen staar: hvorvidt Staten er forpligtet til at træffe Foranstaltninger, saaledes at en Kvinde kan faa et uønsket Svangerskab afbrudt. Det er vist ganske enkelt og kort udtalt, hvad det er, Kampen i sin inderste Kærne staar om. Det er ikke bare et juridisk og medicinsk, men det er et dybt folkeligt, moralsk, etisk, kristeligt Spørgsmaal, det her drejer sig om, thi det fører ind i en Vurdering af, hvorvidt det moderne Krav og den moderne Tanke bør fremmes og prak-